

uden vil han heller ikke i særlig Grad se paa det socialpolitiske ved Affæren. Var der ikke Grund for dette Ting til at ned-sætte en parlamentarisk Undersøgelseskommission i Henhold til Grundlovens § 46, der vilde faa en endnu mere omfattende Opgave end den Undersøgelseskommission, som vi fra vor Side foreslog i Fjor, en Kommission altsaa, som skulde undersøge hele Albertiaffæren, baade dens økonomiske og dens politiske Side, en Kommission, som skulde undersøge hele Bankkrisen, og dertil skulde kunne benytte alt det Stof, som Assessorerne Schou og Schrøder bringe til Veje, og kunde belyse Sammenhængen mellem disse to Ting? Der fører Løngange fra Bankkrisen til Albertikatastrofen og omvendt, der førte Løngange fra Justitsministeriet til vore Banker og omvendt. Der er desuden hele Spørgsmaalet om Nationalbankens og Privatbankens Stilling til den afgaaede Justitsminister. Dette Spørgsmaal vil hverken Assessor Schou eller Assessor Schrøder kunne tage op. Jeg synes, det er nødvendigt at faa dette Spørgsmaal klaret.

Det er godtgjort og kommet offentlig frem, at Nationalbanken først opsagde det store Laan, som den havde givet til Bønderstandens Sparekasse, efter at den havde faaet sin Øktroj fornyet; det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) hentydede selv forleden Dag dertil. Han sagde: Det er jo menneskeligt. Ja, det er det maaske, men ikke destomindre var det ukorrekt i høj Grad, og en Undersøgelse af dette Forhold vilde være meget hensigtsmæssig. Det er oplyst i de sidste Dage, at Alberti har solgt de Obligationer, som han stjal, væsentlig gennem en enkelt større Bank her i København, som ikke synes at have faaet sin Mistanke vakt, og som har solgt for Million efter Million af disse Obligationer. Jeg synes nok, der her kunde trænges til en alvorlig og grundig Undersøgelse.

Saa er der ogsaa det Spørgsmaal, som det ærede Medlem nævnedes forleden Dag, Garderkasernekonsortiet sidste Vinter, dette højst ejendommelige Konsortium, hvem det ganske vist ikke lykkedes at virkeliggøre sine Planer, men som sikkert har spillet en ikke ringe Rolle. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) talte forleden om, at her havde vi maaske the missing link, det manglende Mellemed; jeg er tilbøjelig til at tro, at han har Ret. Dette mærkværdige Konsortium, om hvilket Bankdirektør Heide en Aften i „Berlingske Tidende“ sidste

Vinter røbede, at han kendte det fra Ende til anden — han erklærede, at han nøje kendte det og fandt, at det var et godt Projekt —, dette Konsortium, som Alberti var med i, ligesom Alberti og Bankdirektør Heide have været Forretningskompagnoner, Heide financierede jo adskillige af Albertis Foretagender, f. Eks. Bryggervangsgrundene — dette Konsortium, dette manglende Mellemed, var der sikkert al Grund til at faa fuldt belyst.

Saa er der hele Ordenssvindelen. Det kan utvivlsomt siges, at der har været en Ordenssvindel, om end den Saabyeske Affære ikke er bleven opklaret, den trænger dertil. Overhovedet tror jeg, man maa sige, at alle de Mennesker, der gaa omkring og ere blevne Riddere eller Dannebrogsmænd eller Justitsraader eller Étatsraader i den Tid, Alberti har siddet i Ministeriet, egentlig ere meget daarligt stillede, de gaa omkring i høj Grad mistænkte. Alle Mennesker maa sige til dem: Hvad har du gjort, min Ven, siden du er bleven udnævnt til noget under det Ministerium? (Afbrydelse). Ja, andre ville sige: Hvor meget har det kostet? Jeg vilde egentlig finde det ganske rimeligt, at samtlige Dekorationer og Ordenstildelinger, der have fundet Sted, saa længe Alberti har siddet i Ministeriet, bleve undersøgte. Det vilde ikke være for meget. Men den Saabyeske Affære bør i hvert Fald opklares. Her er saa meget at tage fat paa, at det er en hel Rottekonige af Korruption, hvor alle Halerne gro sammen. Det store danske Panama er fuldt ud et Sidestykke til det franske i 1892—93.

Jeg tror ikke, vi komme til en Opklaring deraf, uden at dette Ting benytter sin grundlovmæssige Ret til at nedsætte en parlamentarisk Undersøgelseskommission. Ved Hjælp af en saadan kunde saa ogsaa det Materiale bringes til Veje, som vilde være det nødvendige Grundlag for en eventuel Rigsretstiltale mod den afgaaede Justitsminister, eventuelt ogsaa mod hans Kolleger, særlig Konseilspræsidenten og Indenrigsministeren, for saa vidt det maatte vise sig, at de have Medansvar for det Omfang, hans Forbrydelser have antaget, og for, at han saa længe har haft Lejlighed til at sammenblende offentlig Myndighed og privat Forretning.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) holdt forleden Dag en Tale, som, efter min Mening, var meget interessant og meget god. Hvor god og interessant den var, fremgaar bedst deraf, at et ledende Højreblad, „National-